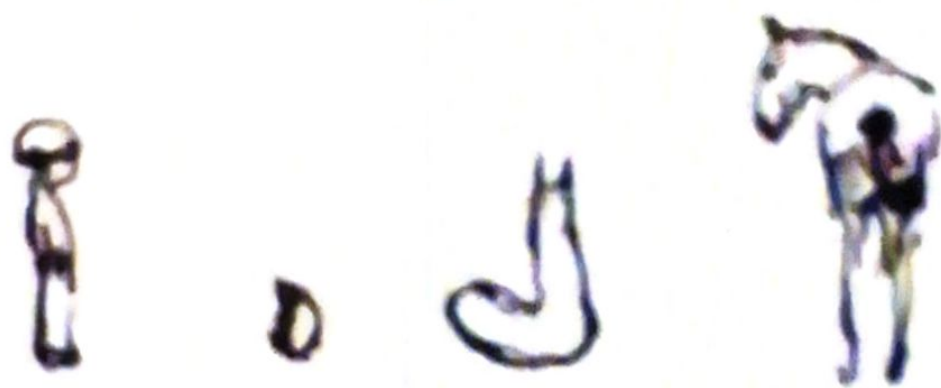

Το αγόρι, ο τυφλοπόντικας,
η αλεπού και το άλογο

Charlie Mackesy

Αυλό το βιβλίο αφιερώνεται
στη γλυκιά κι αξιαγάπητη μαμά μου
και στον υπέροχο σκύλο μου,
τον Ντιλ.

TO APPL O THE 100TH KAL H AAEPOV KAI TO AAEPO

Charlie Macey

THESE PARADOXES

Γεια σου

Ξεκίνησες, βλέπω, απ' την αρχή. Εντυπωσιακό!
Εγώ συνήδως αρχίζω από τη μέση και ποτέ δεν
διαβάζω τις εισαγωγές.

Απορώ και που έγραψα ένα βιβλίο, γιατί
δεν είμαι καλός στο να τα διαβάσω.

Η αλήθεια είναι πως χρειάζομαι εικόνες.
Οι εικόνες είναι σαν νησιά, όπου αράξεις
μέσα σε μια δάχτυσσα από λέξεις.

Αυτό το βιβλίο είναι για όλους, είτε είσαι
ογδόντα χρονών είτε οχτώ - εγώ μερικές φορές
νιώθω πως είμαι και τα δυο. Θα μ' άρεσε να
το 'χεις πάντα κοντά σου, να γίνει η συντροφιά
σου. Ξεκίνα από τη μέση, αν προτιμάς.

Μουνιγούρωσέ το, ισάκισε τις γωνιές του,
έμισέ το με δαχτυλιές.

Σ'his βωγραφίς θα δεις κυρίως ένα αγόρι,
έναν λυφλοπόντικα, μια αλεπού κι ένα άλογο.
θα σου πω λίγα πράγματα γι' αυτά - αν και
είμαι βέβαιος πως εσύ θα δεις εδώ πολλά που
εγώ δεν βλέπω, γι' αυτό θα είμαι σύντομος.

Το αγόρι νιώθει μοναξιά, όταν πρώτος σκάει
μύτη ο λυφλοπόντικας. Περνούν ώρες συντροφιά
αγναντεύοντας την ερημιά. Σκέφτομαι πως η
ερημιά είναι λίγο σαν τη ζωή - τρομακτική
μερικές φορές, όμορφη ωστόσο.

Σ'his περιπλανήσεις τους συναντούν την
αλεπού. Πάντα είναι γόρικο να συναντάς μια
αλεπού, αν είσαι λυφλοπόντικας.

Το αγόρι έχει ένα σωρό ερωτήσεις,
ο λυφλοπόντικας ληγουρεύει ένα γυκό.
η αλεπού είναι συνήθως σιωπηλή και

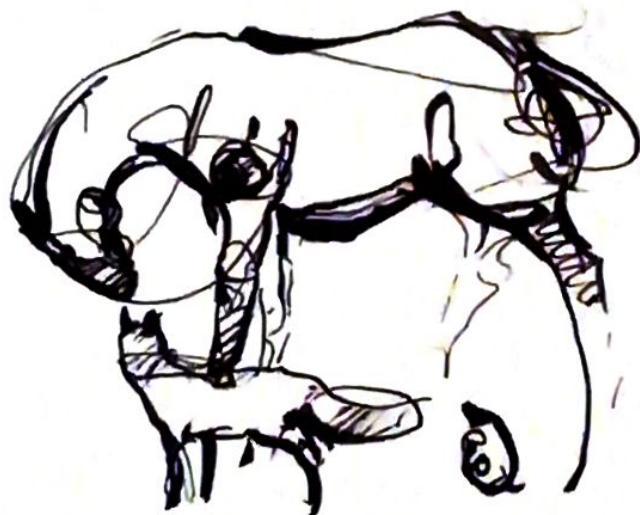
δύσπιστη, γιατί η ζωή την έχει πληρώσει.

Το άχορο είναι το πιο μεγάλο βώο που έχουν
δει ποτέ τους, αλλά και το πιο ευγενικό.

Όλα διαφέρουν μεταξύ τους, όπως κι εμείς,
και το καθένα έχει τις δικές του αδυναμίες.

Εγώ βλέπω τον εαυτό μου και δια έσσερα
πλάσματα, για δες μήπως μπορείς κι εσύ.

Οι περιπέλειές τους αρχίζουν την άνοιξη, που
τη μια διηγή πέφτει χιόνι και την άλλη λάμπει
ο ήλιος, κι αυτό είναι λιγουλάκι σαν τη ζωή -
μπορεί απρόσμενα να 'ρδει να πάνω κάτω.

Ελπίζω πως αυτό το βιβλίο θα σε ενδιαφέρει
να ήσεις με μενναιόλητα και με περισσότερη

καλοσύνη προς τον εαυτό σου και προς
τους άλλους. Και να ζητάς βοήθεια όταν τη
χρειάζεσαι - πράγμα που επίσης δέχει πολλή
μενναιότητα.

Όταν έφτιαχνα το βιβλίο, συχνά
αναρωλιόμουν: ποιος στην ευχή είμαι εγώ που
το κάνω αυτό; Όμως, όπως λέει το άχαιο:

«η αλήθεια είναι πως όλοι αυτοσχεδιάζουμε».

Έτσι λοιπόν, σου λέω κι εγώ, άνοιξε τα φτερά
σου κι αποχούδισε τα όνειρά σου - αυτό το
βιβλίο είναι ένα δικό μου όνειρο. Ελπίζω να το
απολαύσεις και σου δέχνω την αγάπη μου.

Σ' ευχαριστώ και σε φιλώ,

Τσάρι

«Γεια σου»

«Είμαι τόσο μικρός» είπε
ο τυφλοπόντικας.

«Πράγματι»
είπε το αγόρι
«αλλά και
τρομερά
σημαντικός».

«Τι δέχεις να γίνεις
όταν μεγαλώσεις;»

«Καλός» είπε το αγόρι.

«Τι νομίζεις πως είναι
η επιτυχία;» ρώτησε το αγόρι.

«Ν' αγαπάς»
είπε ο λυφλοπόνλικας.

«Βρε καλώς Ήην»

«Έχεις κάποια αγαπημένη
φράση;» ρώτησε το αγόρι.

«Ναι» είπε ο τυφλοπόντικας.

«Ποια είναι;»

«Αν δεν τα καταφέρεις
δην αρχί, φάε λίγο γλυκό».

«Μάλιστα. Και
πετυχαίνει;»

«Πάντα».

«Ίσα μια
δαγκωνίτσα»

«Σου πήρα ένα πεντανόστιμο
γκό» είπε ο Ιουφλοπόντικας.

«Αλήθεια;»

«Ναι».

«Πού είναι;»

«Το έφαγα» είπε ο Ιουφλοπόντικας.

«Ω».

«Αλλά σου πήρα κι άλλο».

«Αλήθεια;

Και πού είναι το άλλο;»

«Μάλλον έπαδε ό,τι και
το πρώτο».

«Τι θεωρείς το χειρότερο
χάσιμο χρόνου;»

«Το να συγκρίνεις τον εαυτό σου
με τους άλλους»
είπε ο λυφλοπόντικας.

«Αναρωλιέμαι αν υπάρχει
σχολείο για να ζεμαδαίνεις».

«Οι πιο πολλοί γέροι λυφλοπόντικες
που γνωρίζω εύχονται να είχαν
ακούσει λιγότερο τους φόβους τους
και πιο πολύ τα όνειρά τους».

«Τι είναι εκείνο εκεί κάτω;»

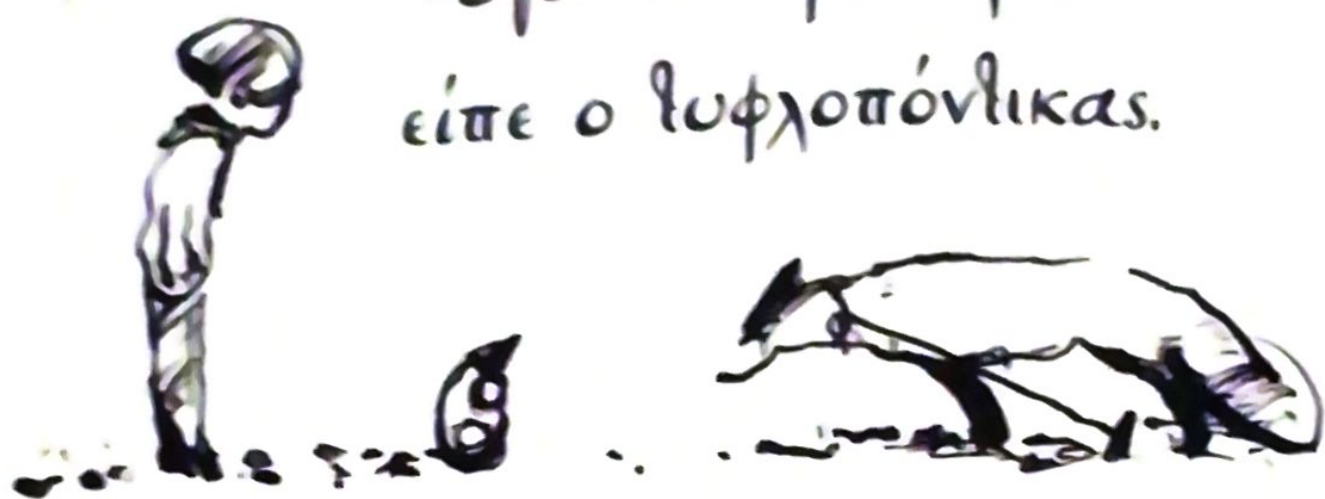
«Η ερημιά» είπε ο Ιυφλοπόντικας.
«Μην τη φοβάσαι».

«Φαντάσου πώς θα ήμασταν
αν φοβόμασταν λιγότερο».

«Εγώ δεν φοβάμαι»
είπε ο λυφλοπόνλικας.

«Ας μην ήμουν πιασμένη σε λούλη
την παρίδα, και θα σου 'δειχνα εγώ»
είπε η αλεπού.

«Αν μείνεις πιασμένη στην παρίδα,
θα πεδάνεις» είπε ο λυγροπόντικας.

Έτσι ο λυγροπόντικας μασούηρε κι
έκοψε το σύρμα με τα μικρά του δόντια.

«Από τις πιο
σπουδαίες ελευθερίες
μας είναι το πώς

αντιδρούμε στα
πράγματα».

«Έμαδα πώς να ζω στο παρόν».

«Πώς;» ρώτησε το αγόρι.

«Βρίσκω ένα ήσυχο μέρος, κλείνω
τα μάτια μου κι ανασαίνω».

«Ωραίο αυτό, κι έπειτα;»

«Έπειτα συγκεντρώνομαι».

«Σε τι συγκεντρώνεσαι;»

«Στο γλυκό» είπε ο λυφλοπόντικας.

«Τι παράξενο. Βλέπουμε μόνο
τα πράγματα έξω από μας, κι όμως
σχεδόν όλα συμβαίνουν μέσα μας».

«Πρόσεξε, μην
πέ...»

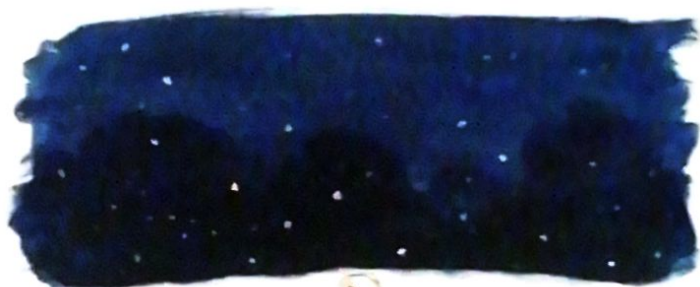

...σελς».

«Πόση ομορφιά έχουμε να
προσλαλέψουμε γύρω μας».

«Το να είσαι καχός με τον εαυτό
σου είναι από τις πιο μεράχες
καχосύνες» είπε ο λυφλοπόντικας.

«Συχνά περιμένουμε να μας
δείξουν καλοσύνη... όμως μπορείς
από τώρα να 'σαι καλός
με τον εαυτό σου» είπε ο λυφχοπόντικας.

«Συχνά, πιο δύσκολα
απ' όλους συγχωρείς
τον εαυτό
σου».

«Μερικές φορές νιώθω χαμένος»
είπε το αγόρι.

«Κι εγώ» είπε ο λυφχοπόνλικας
«όμως σ' αγαπάμε, και με
την αγάπη βρίσκεις τον δρόμο σου».

«Νομίζω πως όλοι φάχνουν
απχώς να βρουν τον δρόμο»
είπε ο λυφχοπόνλικας.

«Αν με τους φίλους σου δεν κάνελε
κάτι συγκεκριμένο, δεν σημαίνει
πως δεν κάνελε τίποτα, έτσι δεν είναι;»
ρώλησε το αγόρι.

«Όχι, βέβαια»
είπε ο λυφλοπόνλικας.

«Έπεσες - σ' έπιασα όμως εγώ»

«Όλοι φοβούνται λιγάκι»
είπε το άλογο.

«Όμως, μαζί, φοβόμαστε
λιγότερο».

«Τα δάκρυα έχουν
έναν λόγο που
κυχούν κι
είναι η
δύναμή
σου, όχι η
αδυναμία
σου».

«Τοιο είναι το πιο γενναίο
πράγμα που είπες ποτέ;» ρώτησε
το αγόρι.

«Βούδεια» είπε το άλογο.

«Πότε φάνηκες πιο δυνατός
από ποτέ;» ρώτησε το αγόρι.

«Όταν τόλμησα να δείξω
την αδυναμία μου».

«Ζητάω βούδεια δεν σημαίνει
τα παρατάω» είπε το άλογο.

«Σημαίνει:
δεν τα παρατάω με τίποτα».

«Μερικές φορές ανησυχώ μήπως
όχι δείτε πως είμαι συνηθισμένος»
είπε το αγόρι.

«Η αράπη δεν σου ζητάει να είσαι
ζεχωριστός» είπε ο τυφλοπόντικας.

«Όλοι χρειαζόμαστε έναν λόγο για να προχωράμε»
είπε το άλογο. «Ο δικός σου ποιος είναι;»

«Έσείς οι Ιρλεις» είπε η αλεπού.

«Να βρω τον δρόμο για το σπίτι» είπε το αγόρι.

«Το γλυκό» είπε ο λυφλοπόνλικας.

«Ανακάλυψα κάτι καλύτερο
απ' τα μυκά».

«Όχι, αποκλείεται» είπε το αγόρι.

«Ναι, σου λέω!» απάντησε
ο λυφλοπόντικας.

«Και ποιο είναι;»

«Μια αρκαλιά. Κρατάει πιο πολύ».

«Τίποτα δεν νικάει την καλοσύνη»
είπε το άλογο. «Στέκει ήσυχη πέρα
και πάνω απ' όλα τα πράγματα».

«Μερικές φορές» είπε το άλογο.
«Τι, μερικές φορές;» ρώτησε το αγόρι.
«Μερικές φορές, και μόνο αν σηκωθείς
και συνεχίσεις τον δρόμο σου,
είσαι γενναίος και σπουδαίος».

«Κοίτα τους, τόσο μαζί
και τόσο έλαιοι, πώς γίνονται;»
ρώτησε το αγόρι.

«Να 'ξερεις τι αγώνα κάνουν
από κάτω με τα πόδια τους!»
είπε το άλογο.

«η μεγαλύτερη ψευδαισθηση»
είπε ο λυφλοπόντικας

«είναι πως η ζωή
θα 'πρεπε να είναι λεία».

Ο σκύλος μου πάλησε πάνω στο σκίλλο - σίγουρα ήθελε να το επιβιβαίωσει αυτό.

«Τι είν' αυτό, λο φειγγάρι;» ρώτησε
λο αγόρι.

«Είναι ένας λεκές από
λο φλιγγάνι του Ισαμιού...»
είπε ο Ιοφροπόντικας «κι όπου
υπάρχει Ισάι, υπάρχει και ρυκό».

Να 'χεις περιέργεια

«Ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολη –
ἀλλὰ σ' ἀγαπούν».

«Ὡςδε λοιπόν, τα ζέρετε όλα
για μένα;» ρώτησε το αγόρι.

«Ναι» είπε το άλογο.

«Και μ' αγαπάτε ακόμα;»

«Σ' αγαπάμε ακόμα πιο πολύ».

«Μερικές φορές νομίζω πως
πιστεύετε σ' εμένα πιο πολύ
απ' ό,τι εγώ» είπε το αγόρι.

«Θα πιστέψεις κι εσύ»
είπε το άλογο.

«Ἡ αλεπού δεν πολυμιλάει»
ψιδύρισε το αγόρι.

«Όχι. Κι είναι υπέροχο που έρχεται
μαζί μας» είπε το άλογο.

«Για να είμαι ειλικρινής, συχνά
νιώθω πως δεν έχω τίποτα
ενδιαφέρον να πω» είπε η αλεπού.

«Πάντα είναι ενδιαφέρον
να είσαι ειλικρινής» είπε το άλογο.

«Είναι κάλι που δεν σας το 'χω πει»
είπε το άλογο.

«Τι, πες μας» είπε το αγόρι.
«Μπορώ να πελάζω. Το έκοψα όμως,
γιατί τα άλλα άλογα γίγνευαν».

«Σμείς πάντως σ' αγαπάμε

είτε μπορείτε να πελάζεις είτε όχι».

«Wpaia».

«Το πολίρι σου είναι μισοάδειο
ή μισογεμάτο;» ρώτησε ο λυφχοπόνλικας.
«Θα 'χερα πως νιώδω ευγνωμοσύνη
που έχω ένα πολίρι» είπε το αγόρι.

«Δεν ξέρουμε τι θα φέρει το αύριο» είπε
το άλογο «το μόνο που χρειάζεται να ξέρουμε
είναι πως έχουμε αγάπη μεταξύ μας»

«Όταν έρχονται τα
μαύρα σύννεφα...

... εσύ να προχωράς»

«Όταν νιώδεις πως δεν έχεις πια τα
σημαντικά πράγματα

...συγκεντρώσου σε ό,τι αγαπάς και το 'χεις
μπροστά στα μάτια σου»

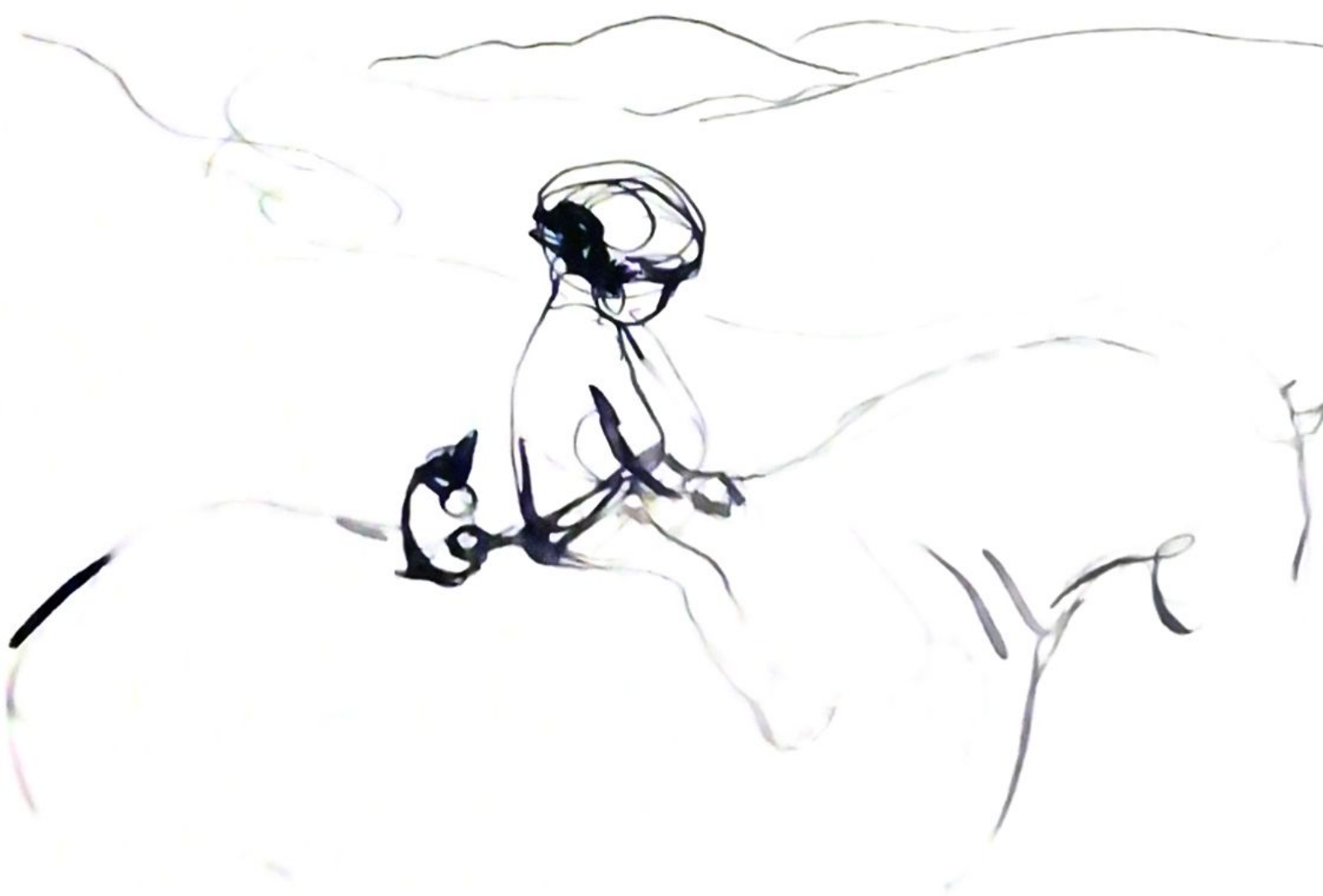
«Ἡ καταιγίδα δα περάσει».

Μελά λην καλαϊγίδα

«Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα
μπροστά μας» αναδιέναζε το αγόρι.

«Ναι, δες όμως πόσο μακριά
έχουμε φτάσει»
είπε το άλογο.

«Μερικές φορές δέλω να πω
ότι σας αγαπώ όλους» είπε ο
λυφλοπόντικας «αλλά δυσκολεύομαι».
«Σοβαρά;» είπε το αγόρι.
«Ναι, γι' αυτό χέω κάτι σαν:
χαίρομαι που είμαστε όλοι εδώ».
«Ωραία» είπε το αγόρι.

«Χαίρομαι που είμαστε όλοι εδώ».
«Κι εμείς χαιρόμαστε πολύ που
είσαι κι εσύ εδώ».

«Ποια είναι η πιο σπουδαία
ανακάλυψή σου;» ρώτησε
ο Ιυφλοπόντικας.

«Πως είμαι εντάξει
όπως είμαι» είπε
το αγόρι.

«Κατάχαβα γιατί είμαστε εδώ»
ψιδύρισε το αγόρι.
«Για το γλυκό;» ρώτησε ο λυφλοπόντικας.

«Για ν' αραπάμε» είπε το αγόρι.
«Και μα να μας αραπούν» είπε το άλογο.

«Κατάχαβα γιατί είμαστε εδώ»
ψιδύρισε το αγόρι.
«Για το γλυκό;» ρώτησε ο λυφλοπόντικας.

«Για ν' αγαπάμε» είπε το αγόρι.
«Και για να μας αγαπούν» είπε το άλογο.

«Τι κάνουμε όταν ραγίζει η καρδιά μας;»
ρώλησε το αγόρι.

«Την λυγίζουμε με όσα έχουμε μοιραστεί
-φιχία, δάκρυα, χρόνο- κι έτσι
ζαναβρίσκει την ελπίδα και τη χαρά».

«Καμιά άλλη συμβουλή έχεις να μας
δώσεις;» ρώτησε το αγόρι.

«Μη μεράς πόσο αξίζεις από τον τρόπο
που σου φέρονται οι άλλοι» είπε το άλογο.

«Πάντα να θυμάσαι ότι είσαι σημαντικός
και σπουδαίος, ότι σ' αγαπούν κι ότι
φέρνεις σε λούτο τον κόσμο

«Ράγματα που κανείς άλλος δεν μπορεί να φέρει».

«Παντού μπορείς να νιώσεις
σαν στο σπίτι σου, ε;»

«Ευχαριστώ».

~~Τέλος~~

Δες πόσο
μακριά έχουμε
φτάσει

«Μερικές φορές ακούς να μιχούν
μόνο για μίσος, κι όμως
δλον κόσμο υπάρχει
πιο πολλή αγάπη
απ' όση μπορείς
να φανταστείς».

Αυλό το βιβλίο μιλάει για τη φίλια και
δεν θα μπορούσα να το φλιάζω χωρίς τους
φίλους μου. Γι' αυτό, σας ευχαριστώ, Μάδιου,
Γκρέις, Μπέαρ, Φιλ, Μιράντα, Έιμι, Έμα,
Σκάρλετ, Τσάρλι, Ρίτσαρντ και Έλεν (αναφέρω
ενδεικτικά), που με τις συζητήσεις και την
αγάπη σας βρεθήκατε σε τόσες τις σελίδες.

Ευχαριστώ τον Κοημ, τον σπουδαίο Ιρλανδό
που βοήθησε στην ολοκλήρωση του βιβλίου,
δουλεύοντας συχνά ώς αργά.

Ευχαριστώ όχους στην Penguin, τους
Γκέιλ, Τζόελ, Τες, Μπέκι, Λούσι, Άλρις, Ράε,
Μπετ και Ναί, και ιδιαίτερα την Λόρα
που τόσο ευγενικά ανέχθηκε και εμένα και τα
ασουχούπια σκίτσα μου.

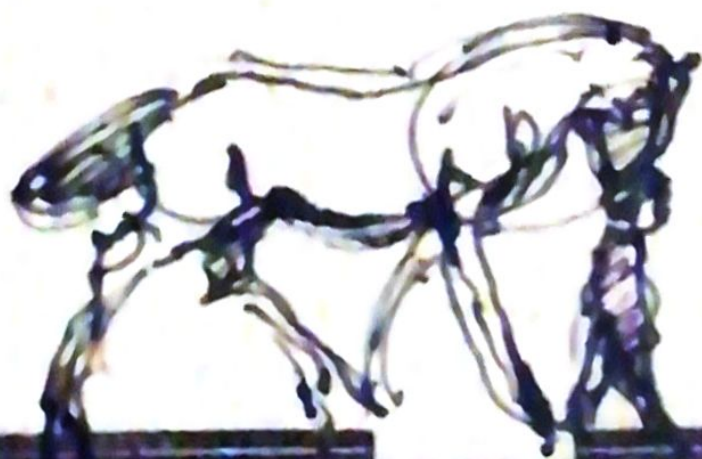

Κι ένα μεγάλο ευχαριστώ σ' εσάς δια
κοινωνικά δίκτυα που με ενδιαφέροντε σ' όλη
τη διαδρομή.

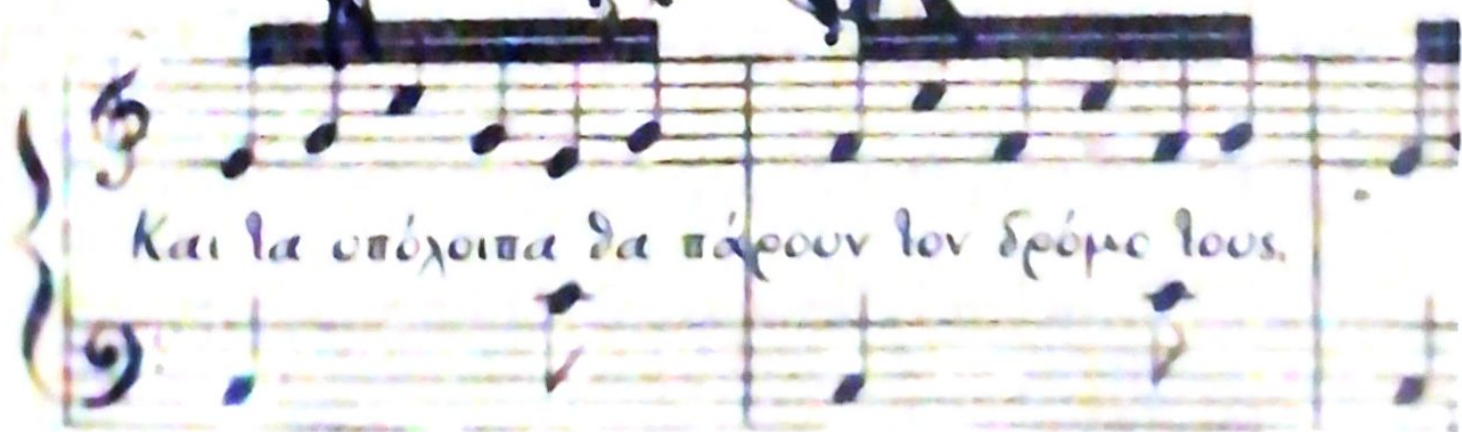
Ευχαριστώ την Σάρα, την Νέιφι και τον
Κρίστοφερ, για την αγάπη τους και τις αμέτρητες
συζητήσεις μας πίνοντας τσάι. Και τα σκυλιά
μου επίσης, τον Μιχ και τον Μπάρνεϊ Χ

«Κάνε απχώς λούλο το θύμα...»

HA

Ζωντά και με σταυρό πυθμό
Munter und straff. (♩ = 120)

2.

στα λαγιάδι περμένο
αγριών με δίτοξα

ς σ' αγαπούνης

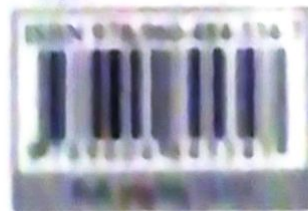

Ένα τρυφερό, οικουμενικό παραμύθι,
που μιλάει στην καρδιά μικρών και μεγάλων.

Αφηγείται μια ιστορία φιλίας ανάμεσα σ' ένα μικρό
παιδί με περίσσια περιέργεια για τον κόσμο γύρω του,
έναν τυφλοπόντικα λαιμαργο και γεμάτο ζωή,
μια αλεπού κούρασμένη από τις κακουχίες,
κι ένα σοφό και ευγενικό άλογο.

Οι τέσσερις μαζί εξερευνούν τον απέραντο κόσμο.
Θέτουν ερωτήσεις ο ένας στον άλλον.
Υπομένουν και ξεπερνούν καταιγίδες.
Μαθαίνουν ν' αγαπούν.

Αυτή η ωδή στην αθωότητα και την καλοσύνη
έχει συγκινήσει βαθιά πάνω από ένα εκατομμύριο αναγνώστες.

www.epbooks.gr